

faaet 81 af Folketingets Stemmer mod 46. Det er ogsaa en forkert Udlægning af mine Ord. Jeg udtalte noget saadant som, at man ikke kan sige, at Lovforslaget kommer til os som Udtryk for et nogenlunde enigt Folketing, saaledes som man kunde vente det i en Sag, hvor man paa Forhaand vidste, at det, der skulde naas, Bekæmpelsen af disse Forbrydere, var man enig om. Under Hensyn hertil kunde man have ventet, at Forslaget var kommet til os i en saadan Form, at det kunde have faaet en lettere Gang her igennem Tinget. Hvis der havde været en saadan større Enighed, vilde der, som sagt, have været Udsigt til en lettere Gennemførelse her, og Ministeren vilde da straks have kunnet plukke denne Buket som Resultat af Arbejdet. Men Forholdet er ikke dette. Der stod et Mindretal paa 46 Stemmer, som rejste en stærk Modstand mod Lovforslaget, og der var i Virkeligheden stor principiel Forskel paa de to Forslag. Det var dette, jeg gjorde opmærksom paa uden at være forskrækket for at gennemføre et Lovforslag; det har jeg ikke sagt det mindste om. Jeg tror heller ikke, Ministeren kan glæde sig til at faa Lovforslag vedtaget med saa stor Majoritet gennemgaaende.

Endelig udtalte den højtærede Minister nu ligesom tidligere, at han foretrak, at en Mand kunde indespærres, inden han havde begaaet 19 eller 20 Forbrydelser. Deri laa jo, at det gjorde jeg f. Eks. ikke. Jeg vil dertil sige, at selvfølgelig foretrækker ogsaa jeg, at en Mand indespærres, inden han begaar 19 eller 20 Forbrydelser. Jeg ønsker slet ikke, at han først skal begaa saa mange Forbrydelser, blot en enkelt, saa maa han indespærres øjeblikkelig. Men jeg ønsker, at det i hvert Fald skal konstateres, at Manden virkelig er farlig, inden man kan indespærre ham, ikke blot at man skønner, at han maaske kunde komme i Tanke om at begaa en Forbrydelse eller kunde true med det, for truet Mand kan længe leve, siger man, man ved jo ikke, om den Mand gør Alvor af sin Trusel. Det er den Vilkaarlighed, der er Plads for i det foreliggende Lovforslag, som jeg har ivret imod, og jeg er bestemt imod, at Lovforslaget vedtages i denne Form, saa at man ikke har større Sikkerhed mod Overgreb i Retning af Indespærring.

Inger Gautier Schmit: Skønt jeg meget nødig vil udsætte mig for paa ny at fornærme Ministeren, maa jeg komme med en lille Rettelse til det, Ministeren fremførte. Ministeren nævnte 1918 som et Aar, hvor der skulde have været særlig faa Børn under Værgeraadene. Saa vidt jeg husker min Statistik fra Værgeraadene, var det netop det Aar, der var allerflest Børn, der noget Aar har været under Værgeraadene, idet vi det Aar var oppe over 800, medens Tallet i det sidste Aar var omtrent 500 og i Aar er ca. 700.

Naar saa den højtærede Minister henvendte den Bemærkning til mig, at Straf kan ikke gøre det, maa Ministeren have misforstaaet mig, eller jeg maa have udtrykt mig uklart, thi min Mening med at give det korte Rids af det syge i Moralen for Tiden var netop at udtrykke, at Straffe-paragrapher absolut ikke alene heler dette Onde, men at der samtidig maa gøres et Arbejde for at højne Moralen i Samfundet. Jeg skal blot anføre et eneste lille Omraade, hvor jeg synes der kunde arbejdes, naar der er Tale om Sædelighedsforbrydelser overfor Børn. Jeg vil kun pege paa det Ansvar, de mange Kvinder og Mødre har, som i Øjeblikket følger den vanvittige Mode, at Smaa-piger skal gaa omtrent upaaklædte paa Gaden, en Mode, som er aldeles ubegribelig, men som man ynder for Tiden, og som er en af de sikreste Maader, hvorpaa man netop henleder usædelige Mænds Opmærksomhed paa saadanne Smaapiger og giver dem Lyst til at give sig i Lag med dem. Noget saadant bør modarbejdes, det vil hjælpe med til, at disse Forbrydelser tager af. I det hele taget er Opdragelsen af Smaapigerne jo Forældrenes Ansvar, og paa dette Omraade bør der ske en ganske anderledes hensigtsmæssig Opdragelse, idet man selvfølgelig maa gøre Børnene opmærksom paa de Farer, der truer dem. Man kan ikke, selv med den bedste Straffelov, fri dem for det daglige Liv og alt det, det rummer af Farer for Smaabørn.

Godskesen: Det, der er Grundlaget for dette Lovforslag, er jo, at man nu vil henlægge Afgørelsen af, om en Person skal indespærres, til Domstolene. Jeg kan ikke tænke mig, at Partiførernes Udtalelser til Ministeren kan gaa videre end til at accep-